

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi pol, in valja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako sadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tetaj XXXVIII.

V Ljubljani, 4. grudna 1885.

List 49.

Božičnica.

Pred betlehemskimi vratmi.

Igra v enem djanji.

Osebe.

Rahela, Noema, Lianbela, Abigajl, Judita, Orfa, Sara, Estra, pastirica. Elijašer mali Etrin bratac.

Spisal J. Bennel.

I. Prizor.

Rahela, Noema, Abigajl, Judita Orfa, Sara, Estra,
pojo:

Noč je danes vesela,
Lepa kakor dan,
Da bi nam odzvela
Gruha uleg strašan.

Pomi se glasije,
Angelci pojó,
In Boga slavijo
Za veselje to.

„V hlevci je Mocija,
Djal je angelj sam,
Že se melodija
Divna sliši k nam.

Rahela. Je še prav, Noema, lena Noema, nismo te videli v bernem hlevci, kjer je bil Zveličar prišel na svet. Zakaj nisi šla z nami?

Estra. Nisi li slišala ono noč glasú nebeških kerov, ki so nas pozvali v Betlehem?

Judita. Po vseh hribih je donelo veselje, nikdar ni odmevala več radost od naših gričev, ko o poročilu tako srečne novice, še takrat ne, ko se v onih minulih dneh angelji našim očutom poročila nosili.

Rahela. „Ne bojte se, o pastirji,“ djal je eden angeljev, kajti veliko veselje vam oznanujem, ki bo de za vse ljudstva. V Davidovem mestu se vam je pričakovani Zveličar rodil, ki je Gospod Kristus, slušajte, po katerem znamenji ga bodeš spoznali: „našli bodeš deta, v planice povito in v jasilice položeno.“ Komaj izgovori in oglaš se melodija nepopeljivo doneti, kakor žumenje morja, visoko kakor nebosa in ob enem milo prijetna, da ni prestrašila serca.

Orfa. Ko sem jo slišala, sem mislila, da sem se v raji prebudila.

Abigajl. Raji oh! ta je v Betlehemu, kjer smo ga našli.

Estra. Da, ker smo tam našle Njega, ki nam je napravil toliko radost.

Abigajl. Srečna in sveta noč! Med tem, ko je množica angeljev tako daleč, kot sega nebo, Bogu slave pela, je svetloba mila ko zarija lepega dne, obdajala naše gore; to je bila slava Gospodova, ki je bivala nad nami.

Rahela. Psalmist je rekel: „Ta noč bo svetla, kakor dan.“

Sara. Vai skupaj smo šli na pot.

Abigajl. Veselje nas je neslo na zlatih perutih, kajti prej ko v eni uri smo prehodili hriba, ki nas ločijo od Betlehema, prišli smo pred mestna vrata.

Estra. In ti Abigajl, ki si najmlajša, šla si pred kerdelom pastirskim naglo kakor lahkonoga gazela.

Abig. Moje serce mi je pot kazalo in šelo sam imela po Njem, katerega so naši očetje tako željno pričakovali. „Vi oblaki ga rosite!“

Abigajl in Judita pojeto:

Dane semlji so nebom
Odperla svoj zaklad,
Odzvela, kar drevesa
Je ala prinesel sad.

Presečno se raduje
Človeštvo celo naš,
Pravica se vmičuje
Ljubezni božji sdaj.

O Betlehem, presvečani kraj,
Naj draže mesto si mi sdaj,
Zakladov nimajo goré,
Ko v tebi ga ima sercé!

Rahela. „Tukaj je!“ djala je Abigajl, kazajoč na ponižen hlevček, nekoliko od pota in stanovanj. Žarek one svetlobe, katero smo zapazili na naših gorah, prihajal je nam skoz vrata naproti: vstopili smo. Moj Bog, kako ginljiv prizor! Zada v hlevu, v jasilih, s slamo pogrnjenih, potiva majhine Deta, povito v berne plenice.

Estra. Pa ni se jokala.

Abigajl. Kako lepo je bilo videti to ljubernjivo Deta! Kako prijetno beše smehljanje! Ko ga je človek le enkrat pogledal, ni mu bilo več mogoče od Njega obrniti očesa. Škrivna moč nam je vedno k jasilicam vlekla, da smo skoraj tam stanovala.

Judita. In mlada žena tudi, oh! Noema, kako je bila nebeška! Blagja ko Rahela, veličastniša ko Estra.

mati človeškega rodu. In kolika krotkost in ljubeznjivost odsevala je od nje deviške podobe!

Rahela. Jožef je varoval Dete in deviško Mater, kadar smo vstopili, je naglo proti nam prišel; ko je pa ugledal ponižne pastirce in slabe otroke, postal je prijazen, bil je dober in prijazen, akoraj tako kakor milo Dete v naročju svete Matere.

Noema (sama pri sebi.) Oh! nič več ni dvoma: oni so, to so tisti, nesrečni!

Judita. Kako bi bila ti zadovoljna, Noema, če bi bila z nami šla.

Sara. Moj dobri stari oče bili so radosti iz sebe: Sedaj, rekli so, sedaj, o Gospod! spusti svojega blapca v miru, ker so videli moje oči tvoje zveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom, in v čast Izraelu, svojemu ljudstvu.

Orfa. Kadar smo bivale tam, so se čudovite reči prigodile: jaz sem videla, palica, katero je Jožef v roci držal, se je naenkrat v lilijo spremenila.

Judita. Tako se je zgodilo svoje dni, v časih velicij čudežev, Aronova palica spremenila se je v cvetočo mandeljno vejo.

Orfa. Nihče ni imel v hlevu ne baklje, ne svetilnic, pa vendar nam je svetla luč sijala.

Sara. Milo kakor lunina svetloba v krasnih nočeh na zvezdovitem obnehu.

Abigajl. Jaz sem opazovala, da svetloba vzhaja od Deteta.

Estra. In mala jagnjeta, katera so pastirji prinesli, ste videli, kako so se gnjetla krog jasl c, kakor bi se hotla v nje vtopivati.

Orfa. Da, Ester, kakor mé, so tudi ona čutila skrivnostni nagon.

Sara. Tega nisi povedala, da je Devica Marija v svoji nebeški dobrotljivosti dovolila, da smo spoštljivo poljubovali mali ročici Jezusovi.

Rahela. In da je dejala: „Ljubi otroci, ročica, katero poljubujete, je vsemogočna roka, ktera je stvarila svet in ga ohranjuje. In to Dete novorojeno je vaš mili Zveličar.“ (Dalje prih.)

Car in katoliški duhoven.

Ruski car Pavel I. je Kosciuska, kateri je bil l. 1794 načelnik poljskih upornikov, izpustil proti častni besedi, da se ne bo nobenega upora več vdelaševal. Kar zvé car, da mislijo Poljaki zopet upor napraviti; toraj zdajci dá nekaj poljskih odličnjakov poloviti in v ječe zapreti. Med njimi je bil tudi neki knez, kateri pa ni hotel ničesar obstati in tudi ne spregovoriti o svojih verstnikih in njihovih naklepih. Med tem je pa ta knez zbolel; prosil je toraj, da bi mu poslali spovednika. Vlada je za ta posel odločila francoškega duhovna č. g. Pinguilli-ja, katerega so zaradi njegovega pobožnega življenja spoštovali tudi razkolniki in še celo car in carica. Ko je car še kot ruski prestolonaslednik bival na Francoskem, je bil Pinguilli, še kot župnik na deželi, prav prijazno sprejel cara in carico.

Ko pa je prišla strašna doba francoske revolucije, moral je Pinguilli bežati na Rusko. Pavel in njegova soproga sta ga prijazno sprejela in sta ž njim ravnala vedno po prijateljsko. Pater Aleksander je potem stanoval zelo čistan pri jezuitih v Petrogradu.

Nekega dne pride ga cesarjev tajnik grof Kutajsoff takat, da naj bi šel spovedat prej omenjenega jetnika. Ker ga je grof v svojem vozu imel zopet nazaj pripeljati, ga je v stranski sobani počakal, da je opravil. Nato se vsedeta v kočijo, katera ju pa ne pelje proti domu Pinguillovemu, ampak naravnost k cesarju. Grof

je pripeljal Aleksandra v cesarjevo sobo in je zopet odšel, in tako sta bila s cesarjem sama. Po prijateljskem pozdravu neprevidoma zahteva car od duhovna, naj mu razodene vse, kar se je jetnik v političnem oziru spovedoval. Stari duhoven se je nehote ustrašil, ko je to povelje zaslišal in je rekel: „Veličanstvo! Jaz sedaj še manj vem o spovedancu, kakor sem vedel prej ko sem ga videl.“ — Ti se toraj prederzueš moji zapovedi zoperstaviti se, reče razsrdeni vladar. Ne razdovednost, ampak žene me želja do tega, da bi ustavil prelivanje krvi in odvernili veliko nesrečo; toraj povej, kar veš; ako ne, to bodejo pa grozne muke prigubile do tega, da boš rad povedal, o čemur sedaj terdovratno molčiš.

„Moje življenje je v vaših rokah, Veličanstvo,“ odgovori Pinguilli razkačenemu vladarju, moja duša je pa namenjena za večnost; toraj moram, čeravno sem Vam v vseh drugih rečeh popolnoma vdan, sedaj le Bogu pokoren biti; moje ustnice so s pečatom sv. zakramenta zaperte in bodo ostale na veke. Muke in celo smert me ne ostraši, kakor ni ostrašila svetega mučenca Janeza Nepomuka. Njega imam sedaj pred očmi in prizadeval si bom njega posnemati do poslednje u o svojega življenja.

Nekoliko časa je car molče gledal duhovna v oči, in šel je na to nekolikrat po sobani. Duhoven je mislil, da njegova osoda je že odločena. Na to pokliče Pavel grofa Kutajsova v dvorano, prime duhovna za roko in reče: Peljite tega duhovna v njegovo stanovanje; do sedaj sem ga častil ko dobrega človeka, sedaj ga pa čislam ko krepostnega moža, in še več. Oba gresta iz sobane in se molče peljeta domú. Kakošna čutila se obhajala duhovna ta čas, lahko si vsakdo misli. Po smerti Pavlovi poklicala je večkrat carica Pinguilli-ja in mu je izročila dragoceno darilo v spomin na svojega moža.

Tako se je zopet v svitem žarku pokazala najsvetejša dolžnost katoliškega duhovna. Dogodek sam je naredil takrat velikanski vtis in je veliko pripomogel k spoštovanju svete katoliške Cerkve, posebno tudi pri drugovercih.

V spomin 3. grudna.

Bilo je 2. grudna l. 1552, ko je na malem otoku Sancijan-u, v obliču velikega Kitajskega cesarstva, preblago serce néhalo biti, serce, ki je bilo napolnjeno z naj gorečnejši vneto za čast Božjo, ter je ognjevito korporelo reševati neumerljive duše poganov.

Ta dan namreč je šel sveti apostelj Frančišek Ksaverij, „apostelj Indijansko-Japonski“ „v veselje Gospodovo.“ Veliki čudodelnik, sveti mož, kateri je toliko tisučem, da, stotisočem nevernikom prižgal luč sv. evangelija, ter jim prinesel veselje in mir nebeški. Umerl je daleč od svoje domovine, zapuščen, brez vse človeške pomoči, — kakor njegov božji Učenik, katerega je iz celo duše ljubil in ga tako gorečo nevernim ljudstvom oznanjal.

Ali tudi o njem se lahko reče, kar je prerok o Zveličarju napovedoval: „Častitljiv bo njegov grob.“

Z veličastno slovesnostjo je bilo svetnikovo telo, kateri ni na zemlji ničesar iskal, kakor zaničevanja in križev, — v mesto Goa preneseno in poslednjič v tamnošnji cerkev „Dom Jesu“ k večnemu počitku položeno.

Poslej hitelo je v gostih trumah pobožno ljudstvo od vseh strani k grobu sv. Ksaverija molit, se mu priporočat, ter ga rešenja in pomoči v raznovertnih nadlogah prosit.

Da se prošnjam pobožnih častilcev zadosti, bile so kočice svetnikove večkrat slovesno v očitno poče-

ševanje izpostavljenosti, in sicer prvič 1. 1782 — tri dni. Potem pa je minulo celih sedemdeset let, namreč do 1. 1859, ko se je slovesno izpostavljenost veršila v drugo, in sicer sedemindeset dni.

V imenovanem letu je imela Cerkev v Indiji zopet tolažbo in veliko milost, viditi prečastitljivo truplo velikega apostolstva izpostavljenosti. Slovesnost je trajala od 3. junija 1859 do 6. avgusta 1860. Najveličastnejši pa se je obhajal dan 3. avgusta, ta dan se je namreč skrinja (rakev) s truplom svetnika, katero je bilo že več tednov v počevanju izpostavljeno, slovesno odperla, in odkrile so se predrage svetinje ljudstvu v počevanju. Sam nadškof Goanski, obdan od vseh sosednjih katol. škofov, in nad 300 mašnikov od blizu in daleč prišel je prečastitljivo slovesnost. V slovesnem sprevedu (procesiji) podaja se ob osmih iz stolnice v cerkev „Dom Jesu“, kjer počivajo košice svetnikov. Vse mestne in vojaške oblasti in načelnikstva, med njimi Goanski kraljevi namestnik, ki je še le zvečer pred praznikom dopel iz Portugalske, so se slovesnega spreveda vdeležile.

Ogromna množica romarjev, katerih so cenili na 15.000, sklenila je veličastni spreved.

Do cerkve „Dom Jesu“ dospelši, podajo se škofje v stransko kapelo, v kateri se nahaja prelepi grob našega svetnika iz marmora in jaspisa. Ko nadškof običajne obredne molitve opravi, dvignejo štirje kanoniki skrinjno s truplom na rame, in spreved se prične pomikati med radostnim in gromovitim petjem „Tedeum-a“ (zahvalne pesmi) proti koru, kjer so pod prekrasnim baldahin postavili sveti zaklad. Nato nadškof opravi z največji slovesnostjo sv. mašo in podá se z vsem preč. spremstvom in kraljevim namestnikom k hramu, v katerem počivajo sv. ostanki, ter prične lepe obrede odkritja in izpostavljenosti.

In romarji so bili deležni velike sreče, tolažbe in milosti, da so smeli poljubovati svetniku noge, katere so veselo oznanilo odrešenja donašale v toliko dežel, toliko ljudstvom, prehodile toliko težavnih, trudapolnih potov, z edinim namenom: neumerljivih duš Jezusu pridobivati.

Nestrojneno telo velikega apostolstva je v dragoceni, z zlatom vezeni mašni plašč oblečeno. Leva roka počiva na persih, desnica pa je bila odločena od svetega trupla, ter se zdaj kot predraga svetinja hrani v Rimu.

Pripoveduje se, da se je o tej priliki veliko prečudnih ozdravljenj zgodilo. Čudo pač to ni nobeno, ako Bog svojega ljubljence, ki je toliko za njegovo čast terpel in storil, kateremu je še na zemlji v tako obilni meri milostni dar čudodelstva dodelil, ako ga tudi po smrti s čeznaturnimi znamenji poveljuje.

Fr. Ka. S.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Zlati dnevi v Marijanišči. Blagoslovljenje kapele.) Dober človek ima veselje nad vsem, kar je dobro in lepo; zato se nadjam tudi, da bode ta popis „zlatih dni“ v Marijanišči napravil komu kaj veselja in mu dal kaj spodbude. To mora biti namen vsemu pisanju; ako pa ima tak namen, je opravičeno in celo zaslužljivo.

Dneve pretečenega tedna smem res imenovati „zlate dneve“ za Marijanišče. Ne v tem pomenu, kakor da bi nam bilo n. pr. prihajalo zlato v veliki meri, ampak zaradi zlatega veselja, ki smo ga marsikaj doživeli. Bližal se je in tudi prišel je namreč čas, ko se je naša doveršena kapela zamogla blagosloviti. „Danicinim“ zvestim bralcem je o tem že precej znanega in zato tudi ne bodem vsega ponavljal, marveč omenjam samo, da

smo težko pričakovali zašlejenega dneva, ko so imeli k nam priti naš viši pastir in blagovolje odproti vrata v novo hišo Gospodovo. Treba se je pa bilo tudi pripravljati in sicer, kakor povsodi, zunaj in znotraj. Zato so se urno gibale roke, ki so čedile, druge, ki so zalijale, tretje, ki so spravljale: koliko posla in dela! komaj da bi v 14 dneh vse zveršili, in le par dni nam ostaja! Taka tožba je povsodi; pa ko bi delo vsaj hotelo „iti naprej!“ Ni bilo drugač, udati se je bilo treba; tolažili smo se: bodo že potrpeli z nami, kar moremo, to storimo. Sicer se je vendar le napravilo nekaj zelenja v veži, pred hišo in pred zakristijo, celo mala drevesca so nam morala priti na pomoč. In kaj še le v kapeli! Tukaj je bilo dela, prevdarjanja, posvetovanja! Konec vsemu pa je bil, da je četrtek v jutro, 26. nov., kapela v svoji notranjosti bila videti prav lična in zala, akoravno se je povsodi opazovala neka skromnost, — kakor tudi mi najrapi vidimo napravljenega človeka: čedno, a ne bogato. I pa kaj! bogato? ko smo veseli bili, ako se je kaj storiti dalo v kapelo ubožno, z milodari!

Pri tem pa se ni pozabilo, kar je poglavito: notranje pripravljanje. Od zunanjega pripravljanja bi dečki kaj malo imeli in prav za prav tudi ni bilo njim namenjeno. Čemu pa je hiša, ako ne zanje? Na vsak način treba je bilo tudi zanje kaj storiti in storilo se je, storilo v srcu, ki je tempelj Božji in prebivališče sv. Duha. Upamo, da se je tam marsikaj ponovilo, morebiti tudi na novo zidalo, toda kako, v čem, in od koga, to naj ve samo Vsegavedni, takih dogodkov naj ne raznaša list med javnost. Samo to naj povem, da je potekla tudi nektera solza veselja.

Prišel je pričakovani četrtek in slovo smo vzeli od dosedanje tesne sobe za molitev in daritev sv. maše, pa ne z žalostjo, ampak s hvaležnostjo, da sta nam milostni Bog in pa serce dobrih ljudi pripravila tako zalo hišo molitve, ter z veseljem, da imajo ljudje toliko ljubezen do nas.

Proti osmém se je začel napravljati red ali pa tudi nered, kakor hočete, kajti tega se ne manjka pri takih prilikah. Dohajali so gospodje in gospé: gospodje udje Vincencijeve družbe, katere lastnina je Marijanišče, in gospe podpornice, ki dajajo redne doneske na mesec za hišo. Pa tudi gostov dobrotnikov hišnih je bilo dokaj prišlo. Naj omenim le visokorodnega našega deželnega predsednika bar. Winklerja, ki je došel s svojo blago gospó. Naj odkrito povem, da smo se ga zelo zveselili, kajti dobro vemo, da je bilo gledé na čas za visokega gospoda to prava darežljivost in tolika prijaznost, da je ne bomo pozabili. Zraven tudi gosp. A. Samanec, g. lekar Pikoli, g. Hudovernik i. dr. Izmed duhovščine so bili došli: gg. kan. Zamejcek in Urbas, domači g. župn. St. Peteraki, preč. P. gvardijan Medic, ki je s svojim samostanom terdna podpora Marijanišću, poslanec g. dr. Sterbenec in drugi. Ob 8 pa so se pripeljali še mil. gosp. knezoškof s svojim spremstvom opraviti blagoslovljenje. Precej stopivše iz voza jih je pozdravilo načelnikstvo Vincencijeve družbe po svojem predsedniku mil. g. proštu dr. Jarcu, kateremu so škof tudi na kratko odgovorili; na to pa se je podala duhovščina proti kapeli in v zakristijo, kjer so se škof napravili za sveti obred. Blagoslovljenje se je godilo po obredniku, pa veličastneje, ker so opravljali škof sami. V dobri poluri in bilo je blagoslovljenje končano in vrata so se odperla za vse. Prijazen vtis gotovo je delala kapela na obiskovalce in priznati se res mora, da ima nekaj mičnega, vabljivega na sebi. Zelo lepo se podá na stržopu slikarija; dobro se vjemajo dolgost, širokost in visokost, s temi tudi okusni altar. Nad vse lepa pa je podoba Matere Božje Pomočnice nad altajem, ki tukaj na svojem mestu ga kar očara s svojo milobo, kdor jo

ogleduje. Kakor sta angelja kar zamaknjena v bližini M. Bošje, tako prešine tudi človeka neka nenavadna vnútost. Obdana je sedaj podoba s krasnim vencem, ki ga je spletla plemenita na duši in Marijo gotovo ljubeča oseba. Altar je bil ta dan ves v cvetju, na čemur se je poznalo, da deluje v hiši cveticam prijazni ženski red. (Šolake sestre namreč.) — Tako je človek lahko premišljeval, med tem, ko se je pripravljalo vse potrebno za sv. mašo, in tudi želel je še lahko, da bi kmalu došla tudi prižnica, ali pa obhajilna miza, t. j., pregraja pred altajem. O ko bi se dobil kak dobrotnik, ki bi eno ali drugo oskerbel! Nemogoče tudi to ni, — da bi ga le mila sreča pripeljala v to kapelo in bi videl, kako na pravem mestu bi njegov dar bil.

Ožoli 2/3 na 9 so pristopili mil. g škof k altarju darovat sv. mašo. (Konec nasl.)

Na Kras jetnike in hudo delnike! Vedno bolj se rokodelci pritožujejo, da jim jetniki po kaznilnicah s svojim delom kruh pojedajo, družine spodkopujejo itd. Na Kras z njimi, ondote pustote naj kultivirajo. Pri modri vravnavi bi v enem samem letu zamogli silo veliko nerodovitne zemlje v rodovitno spremeniti. Za stražo jim pa dajte primernih oddelkov vojašine, ki so drugod velikrat brez premnožega opravila. Sej so tudi sicer ob ječah na straži. — Vidil sem unc dni ondod strahotne neobdelane prostore in po pravici povém, da se mi je zemlja smilila, ki bi v kratkem lahko se z drevjem oblekla, sperstenovala in cesarstvu čast, deželi pa neznansko bogastvo obrodila, Kraševce osrečevala. Koliko se dá storiti, kažejo prostori, ki jih Teržaško mesto kultivira in se je v malo letih veliko storilo.

+ Župnik Ant. Tavčar,

umerl 28. okt. 1885.

(Konec.)

Postavil si je ranjki pa tudi monumentum in aere z obilnim napravljanjem in zidanjem. Pervo leto na Raki bivajočega zadene nesreča, da mu ogenj vpepelj hleve. Bil je toraj primoran zidati, in kakor je bil storjen začetek, verstilo se je delo za delom, naredil je kleti, pode, popravil duhovnijo, zidal sušilnico po naj novejši sistemi brez dima, kar nam kaže zopet umnega, izglednega ekonoma. Zidal je ne oziraje se na stroške, ne oziraje se na to, koliko bode zaridal svojega, zidal samo namenu primerno in lepo; in njegovim naslednikom pač ne bode treba tožiti, kako je vse ne praktično, kakor se pogosto slišijo pritožbe iz ust župnikov, kterim izšolani inženirji stavijo poalopja. Poslednjo pomlad je končal pri duhovniji poslednje delo, pod duhovnijo vert, prestavljen s obilnimi stroški, kteri nekako venča vinograde, rastoče na mestu, kjer je ranjki Anton našel še zaraščeno hosto.

Pri tem pa ni pozabil ranjki, marveč še veliko bolj mu je bila pri sercu hiša Gospodova in njena lepota; kakor je, je skoraj vsa njegovo delo. G. Waldeker se v svojem govoru gotovo ni zastoj obračal do faranov Raških, naj ranjkega nikar ne pozabijo v molitvah, ker je pravica Božja ojetra: saj ga oni pozabiti ne morejo; nanj jih stopivše v cerkev spominja prekrasni veliki altar, leca od njega prenovljena; klopi, po kterih sedijo pri Božji službi, enako lepe spovednice; laneko poletje, ako prav pomnim, toraj tudi kratko pred njegovo smertjo, je bival pri njem znani slikar g. Volf, slikaje podobli za stranaka altarja: Ecce-homo, in Marije Dev., kterima je kipe izdelal umetni kipar g. Zajec, da je to njegovo poslednje delo, poleg križevega pota, tudi od njega prekerbljenega, resnično krasen kinč Raške cerkve. Če tudi je za njo še toliko delal, še poslednje ure ne pozabi hiše Gospodove, podarivši ji v svoji oporoki prav

v njeni bližini hišico, jako primerno za stanovanje cerkovnikovo, dobro poznavši njeno potrebo, da ji ne bode treba gledati za stanovanje cerkovnikovo, kakor se to godi mnogim dolenskim cerkvam, kterim je novošegna šola spodrinila stanovanje cerkovnikovo.

Da bode tako blagemu in delavnemu možu sledil velikansk poslednji spreved, se je smelo pač pričakovati; toda tacoga nismo pričakovali. Lepa versta 22 duhovnov, tolika množica ljudstva ne samo domače, ampak tudi sosednjih fará, lepo vbrano petje Kerških pevcev, ki mu niso zapeli samo nadgrobnice, ampak poveljevali s svojim krasnim petjem tudi zadušnico, vse to se je storilo, da Raka tacoga pogreba še ni vidila in ga tudi ne bode kmalo. Pred duhovnijo zarad glasnega joka obilne množice niti razumeli nismo, kaj se je pelo; milo je odmeval ob njegovi še na pol odperiti gomili spév: „Blagor mu.“ Naj vživa tisti blagor, kakor mu ga je lepo želel že omenjeni govornik g. Waldeker: „Tvoje ostanke, blagi Tone, spremljamo k večnemu počitku, Tvoj duh pa naj vživa plačilo svojega obilnega truda.“ Requiescat in pace!

Iz južne Amerike, Paragvaj, Montevideo 27. okt. 1885. (Dopis.) Veliki hrup zóper kloštre je potihnil. Po prvem radzornem obiskovanji ni bilo nobenega več. (Pod tem klobukom so namreč gospodje psevdoliberalci bili sklenili samostane poručati.) Razun sester dobrega Pastirja ni pregnan noben red. Pač pa so ostali zaperti novicijati. (Najberže se bodo tudi ti odperli, sej satan s svojimi zvijačami še nikoli ni nič stalnega dosegel.)

Da so gospodje postali tako „šarmantni“, ima svoje vzroke. Velika namreč je nezadovoljnost v deželi. Vsak trenutek se boje, da zakipi revolucija — in tako je odvernjenje na Cerkev in samostane.

Za-me pa, kar vlada ni storila, so vravnali moji višji. Sprevidivši, da mi montevideosko obnebe ne tekne dobro, so me odmenili pod bolj mehko obnebe:

23. okt. t. l. sem dobil iz Sant-Jago v Chile-u naslednji telegram: „Venga Chile. Desembarque Korral. Prefeto,“ t. j.: Pridite v Chile. Izkercajte se v Korral-u. Prefekt.“

Korral je zavetnik v Valdiviji ob 40° južne širjave v tihem Oceansu, in Valdivija je mesto, kjer sem bil že župnik nemške navelbe od majnika 1875 do 1881. Kaj se je tamkaj dogodilo, bom zvedil, kader tje pridem.

Da sem zadovoljen s to predstavo, bode previdil sleherni, ki pomisli, da človek tudi kot redovnik je nekoliko navezan na to revno zemljo in je vesel, če se mu dá upanje do boljšega zdravja.

5. listopada bom stopil na barko in potem pojadramo po poti, ki mi je že znana, po Magellanovi cesti in v mojo obnovljeno domovino.

Berž ko dospém, bodem kaj naznanil.

Neko prav zelo prijetno naznanilo Vam smem poročiti. Red Salezijanski, ki ima tukaj veliko udov, je prevzel misijon v Patagoniji in na Ognjenih otocih. Čverstost teh očetov in njihova moč daje vsaga dobrega se nadjati. Da se misijon še bolj povzdigne, je čast. P. Kagliari kot misijonski predstojnik (prefekt) posvečen za škofain tje doli poslan. Kakor sem slišal od Mallinkrotovih sester, je svoj sedež prestavil v Punta Arenas ob Magellanaki cesti.

Nadjam se tudi, da ga bom mogel na popotvanji obiskati. Ker ga štejem med svoje osebne znance, bi se ne spodobilo kar tako memo se poljati, ako se na tistem kraju kaj pomudimo. Punta Arenas je navadna parniška postaja.

Priporočuje se v pobočni spomin, bivam ...

P. Maks Celejski.

Svarilni zgled staršem, ki svoje hčere dajejo v mesta.

Neki moder učitelj piše, kakor sledi: Kakor je znano, imajo vsi starši, kateri svoje otroke od hiše dajo, sveto dolžnost skrbeti, da pride njih otrok v tako hišo, kjer nedolžnosti in veri njegovi nevarnost ne preti. — Nemarnost je po velikih mestih zelo velika. Pridejo tedaj mladi ljudje v veliko mesto in ne najdejo hitro službe, prav lahko in naglo zaidejo na nevarno pota; to se tudi zgodi, ako so v službi pri brezvernih in spatenih ljudeh. Strašno hitro in na razne načine se približa mladim nedolžnim deklicam zapeljivost, greh, sramota in ž njo brezmerna in nepopisljiva nadloga. — V svarilni izgled naj povem žalostno dogodbo nesrečne deklice, kar se je zgodilo pred štirinajstimi leti. Bil sem pri znanem učitelju na deželi. Ž njim sem obiskal nekaj kmečkih družin.

V neki teh družin sem vidil jako berhko deklico, staro šestnajst let; njen obraz se je lesketal v čisti nedolžnosti in otročje pobožni dušni blaženosti. Z dopadanjem je gledala blebetavasta mati na svojo bojazljivo, pred njo stoječo hčerko in je rekla:

„Sedaj je določeno in tudi moj mož je rekel: Ančika bo šla prihodnji mesec v mesto X. — Njena teta se uči tam v kazini kuhati in ji je službo pri imenitni družini preakerbela. Tam ne bode imela dosti dela; da med ljudi pride, zatoraj mora naša Ančika v mesto, ona je preverlo dekle, da bi ostala v vasi. Recite, kar hočete, gospod učitelj, v mestu postanejo dekleta bolj skušene in izobražene, kakor tukaj na kmetih.“

Nespametna kmetica je tako dalje klepetala, in med tem je gledala ponočno na svojo hčerko.

Hudo se mi je smililo ubogo neskušeno dekle, stalo je tam in ni vedelo, ali bi jo materino govorjenje veselilo, ali bi bila žalostna zaradi tega. Meni se je dozdevalo, da deklici njeno odpotovanje iz domačije v veliko mesto ne bode prineslo sreče.

Moj prijatelj, učitelj, je imel ravno take misli.

Nekoliko let pozneje sva se srečala. Takoj me je vprašal, če se še spominjam one deklice. Rekel sem, da mi je še v spominu. Na to mi je povedal, da je v mestu X. služila v imenitni hiši, kjer je pa več priložnost imela hoditi v gledišča in na plesišča, kakor pa v cerkev. Po lizunih je bila kmalu zapeljana, je zmirom bolj in bolj globoko v pregrehe zabredla, ter je poslednjič od starišev zaveržena, v neznanu nadlogo na telesu in na duši prišla, in v bolnišnico. — Pred osmimi dnevi se je hotla v obupnosti ostrupiti. V zadnjih trenutkih in v hudih bolečinah se je skesano k Bogu obrnila in je prejela sa. zakramente. — Naj se je Bog usmili zaradi njenega kesanja in njene pokora.

Tako nesrečen konec je valed krivde svojih staršev imela zapeljana deklica.

To naj bi resno prevdarjali tudi tisti, ki svoje hčere tako radi dajejo v razne fabrike po mestih, koder je toliko grabljivih volkov.

Drobiž.

(Dalje).

Po sporočilu pradedov svojih so menili Samarijani, da iz njih svete gore izvira 365 studencev, ki združivši živo studenčnico v malem potoku se izlivajo v Jordanako reko. Jezus pa je obljubil tak živi studenec, ki ima dvanajseti blagoslov ne le en dan ali celo leto, nego celo dolgo večnost. On je pravi izvir neumerjočnosti. Gerška besna pravi, da je moral Tantal, dasi je bil ljubljenec bogov (malikov), zaté ker je istim bogovom ukradel

pijačo neumerjočnosti, v tartaru (peklu) strašno torpeti. Do brade je bil v vodi in kadar je v pekoči žeji hotel piti, vselej se je voda umaknila in še hujšo žejo je terpel. Silno lačen je bil, in stalo je pred njim drevo, polno najlepšega in okusnišega sadja, pa kadar je stegnil roko, da bi si ga utergal, hipoma mu se je odtegnilo. Enako so pravili o Prometeju, ki je bogovom ogenj ukradel, da so v kazen za to prederznost prikovali ga na kavkazke stene, kjer mu je roparoka ptica vsak dan jetra izkljuvala, kar mu jih je čez noč izrastlo. Ali glej! Kristus pride, Rešenik svetá, izvir svetlobe in studenec večnega življenja, ter odpre od dušne žeje in lakote hiraječemu človeštvu rajski studenec, ki se raztaka v štirih velikih svetlih rekah, svetem evangeliju, po celem svetu, ter gasi žejo dušno in potolaži glad po resnici večni. „Svetilnica mojim nogam je tvoja beseda, o Gospod! in luč mojim stopinjam.“ (Pa. 118, 105.) To je ona „sveta luč,“ za katero moli Cerkev pri darovanju mrtvaških maš: „Reši Gospod, duše pokojnih vernikov peklenških muk, da ne padejo v temo, temuč zastavnik sv. Mihael naj jih popelje v „sveto svetlobo,“ katero si obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu. O poganih pa govori sv. pismo, da „sedé v temi in v smertni senci.“ Res nam pripoveduje pobožna Katarina Emerih o svojih prikaznih: „Kadarkoli sem šla mimo posvečenih krajev, sem čutila v sercu živo spoštovanje, in bila sem dušno ginjena in poživljena; pri drugih krajih pa, kjer se je kaj hudega zgodilo sem se strahú tresla, vedoč, da tukaj je prekletstvo. Zlasti iz poganških grobov videla sem puhteti temen črn dim, ki se je valil po tléh v čudnih ovinkih. Čutila sem, da tu so pokopane temne in ne svete kosti, in videla sem v duhu gerdobno malikovanje, ki se je kedaj tu počenjalo.“ (Schmöger. Leben d. K. K. I. p. 52.)

(Dalje prih.)

Nebeščanom.

O presrečni nebeščani,
Ki že živite Boga,
Tam ste v rajski hiši zbrani,
Kjer je sreča vsa domá!

Vi ste že ves trud prestali,
Vsem zadregam srečno ušli.
Boj ste slavno dokončali,
Zmage venec vam blišči.

Že ste v kraju, kjer nobene
Ni težave, ne bridkost;
Vaše duše vse vtopljene
So v nebeško blaženost.

Vi ste srečno privezalali
V varno barkostajo že;
Večni mir boste uživali,
Vam viharji ne proté.

Cvetke vedno vam cvetejo,
Spomlad večno zeleni,
Rajake ptičice pojejo,
Zime tam pri vas več ni.

Tam vam večno solnce sije,
Žar nebeški vam svitli,
Več oblak ga ne zakrije,
Vam se nikdar ne stamní.

Tam nekončni sam Bog večni
Je plačilo vaše zdaj;
Vi ga gledate presrečni,
In ga boste vekoma.

Ste v ljubezni se sklenili
 Ze na večno z Jezusom,
 Da bi ga še kdaj zgubili,
 Ni se treba bati vam.

In Marija, Mati mila,
 Je kraljica vaša zdaj,
 Ki je gnade vam sprosila,
 Da prišli ste v sveti raj.

Vi poslušate tam gori
 Lepo petje angeljsko,
 Ki ga deveteri kori
 Večnemu na čast pojó.

Tam ste v sveti družbi zbrani,
 Vez ljubezni družji vse,
 Vlada blagi mir med vami,
 Bog vam vir ljubezni je.

O presrečni, ki živeli
 Ste na zemlji kdaj sveto!
 Kratek čas ste tu terpeli,
 Zdaj vam večno dobro bo.

Blagor Vam, ki zanič'vali
 Ste nečimernost sveta,
 Vekomaj pa zdaj vživali
 Boste svojega Boga.

Milo se na nas ozrite,
 Ki v dolini smo solzá,
 In Boga za nas prosite,
 Da nam gnade svoje da.

Da bi tudi mi ljubili
 Vedno ga z vse moči;
 In ker smo ga zlo žalili,
 Da nam grehe odpustí.

Da bi serčno se borili,
 Delali dokler je dan,
 Križa pot zvesto hodili,
 In tako prišli bi k vam.

Da tam gledali, spoznali
 Bomo tudi mi Boga,
 Skupaj večno ga vživali,
 Tudi naša sreča vaa.

A. V.

Razgled po svetu.

V Zagrebu je 1. t. m. umrl g. Ivan Vončina, brat našega + Leona Vončina, sekcijski načelnik v naučnem ministerstvu. Tako sta zgodaj šla v večnost verla in velikodušna brata. Bog daj jima večni mir!

Serbsko-bolgarskih klanj je za zdaj konec. Bolgari so Serbe popolnoma premagali, glavno armado do serbske meje nazaj zagnali, pa tudi še dalje v Srbijo jih preganjali ter so jim vzeli mesto Pirot. Bratomoraka vojska je Serbom pobrala 107 častnikov in blizu 8000 mož, Bolgarom pa menda skupaj 3000 mož. Nato so velike vlade zapovedale vojsko vstaviti in narediti premirje. Sedanji stan je ta-le: Pri Vidinu so še serbske kerdela na bolgarski zemlji, v Pirotu pa so Bolgari na Serbakem. Rumelija, ki je dajala silo veliko kerdel za vojsko zoper Serbe, je djansko tako rekoč sklenjena z Bolgarijo, kaj bojo velike vlade reklo, se ne vé.

V Celovem piše „Mir:“ Koroški velikošolci v Gradcu bojo 5. grudna napravili plesno veselico. Po oni strani beratijsko vsako leto pri deželni zboru za podporo, po

drugi strani imajo pa toliko denara odveč, da morajo še v adventnem času plesati, skakati in burke uganjati!

Besna. „Službeni list verihbosanski“ je prinesel razredbo za celo prihodnje leto 1886, po kateri naj duhovni pastirji učijo ljudstvo katekizem vse nedelje in praznike. Vsaki pot pridete na versto kako dve strani dircosanskega katekizma. Tako je po vsi škofiji v bistvu vsako nedeljo enak keršanski nauk.

V nadškofjske deške semenišče v Travniku so te sprejeti mladenci: Dajmurić Jos. in Peter, Figurić Ant. in Štep., Gavrančić Ant., Janković Štep., Knešević Ant., Kukrić Iv., Lauš Ant., Matković Matej, Topalović Raf., Tubak Jos.

Iz Amerike je bil preteklo nedelje tukaj preč. g. Karol Köberl, Stajorec, ki je že 17 lét misijonar v Ameriki, zdaj v Št. Pavlu, kjer je tudi naš rojak preč. g. Stariha, ki menda pride prihodnje jesen na Kranjsko. Gosp. Köberl se je od tod podal v svojo domačijo (Gleichenberg); sredi proa. se verne nazaj v Ameriko. Namestuje ga zdaj g. Stariha v Št. Pavlu; prihodnje leto bode pa on Starihata. — Kakošen čverst gospod je misijonar Köberl, kaže tudi to, da je v Št. Pavlu vstanoval družbo katol. rokodelskih pomočnikov, ktera sicer tudi še nima svoje lastne hiše, kakor n. pr. Ljubljanska ne. Na svojem popotvanji je bil na nekem shodu rokodelskih katol. družnikov, kjer je bilo pričujočih 1000 udov. Ljubljana, na noge!

Madrid. Časnik „Union“ v Madridu je nedavno pisal tehtne besede: „Z nedvomljivo jasnostjo smo brez tesnoserčnosti in strahu povedali, da naše načela se v vsem zlagajo s izročilnimi nauki Cerkev in katoliških pisateljev. Ob kratkem rečeno: Mi mislimo tako, kakor naša Mati Cerkev, in vsi pravi katoličani mislijo: 1. da Cerkev Božja v svojem svetem poslanju ima dokončno (absolutno) pravico do samostojnosti in prostosti, 2. da svetna oblast njena je potrebna in primerna previdnostni zgodovinski naredbi... da posest svetne oblasti, ktero je sv. Stol imel od nekdanj, kar je zgodovinsko dokazano, ima svoj vir v naj postavniši in naj starši pravici vseh narodov, 4. da po rogovilstvu storjena edinstvo italijanska je samosilno oropanje dokončno nedotikljivih svetih papeževih pravic“ itd. Ako bi vsi vladni organi tako pisali, bi pač ne bilo toliko nadlog in tarnanja na zemlji.

Misijonarji na srednje Afrike. Dve redovni sestri rešeni iz sužnjosti. 23. preteklega meseca je milgap. škof Francišk Soguro atopil na barko v Brindisi-u, ter potuje v Kairo. Že prej so odrinili iz Tersta nekteri gg., ki so namenjeni v Vadi-Halfo in Suvakin, nekteri za Kairo. Popotniki so namreč: preč. P. Alojzij Bonomi iz Verone (ki je bil v Mahdijevo sužnjosti), 22. okt.; č. g. Leon Hanriot, iz škofije Nancyake; č. g. Kazimir Giacomelli, Tirolec; častni g. klerik Karol Titz, 20. nov.; č. g. Serafin Schmitt, iz škofije Metz, bode odrinil ta mesec. —

Kakor je bil Don Bonomi ubežal iz Mahdijeve sužnjosti, tako ste zdaj rešeni dve redovni sestri, ki ste 9. nov. dospeli v Kairo, to je: častna S. Marija Kaprini, iz Veronske škofije, in č. S. Fortunata Kvaše (Quaschè), zamurka iz Sudana, odgojena od otročjih lét v napravi Mazzatovi v Veroni, in se je bila ob času Kombonija škofa z drugimi podala v misijon. Misijonar P. Knav. Geyer, čakajoč v Vadi-Halfo, ako bi kdo misijonskih mogel ubežati, je zvedil po telegrafu, da ste dve ubežnici na potu; šel je njima naproti do Saras-a, in ju je potem spremil do Kaire.

Begovke ste bile oblečeni kakor ubožni arabkinji, ki ste se morali smiliti vsakemu, kdor ju je vidil.

V Kairo ste dospeli nepričakovani (ker telegram iz Assiuta v Egiptu se je bil zakasnil). Stopivši v dvore ondotnih redovnic ste osrečeni sestri ostermeli; gledali

ste, kakor kdo, ki se je zmotil in zašel. Tudi sestre redovnice domače niso manj stermele, ko nepričakovano ti fenski pridete, ena bela, druga črna, vsi prašni od dolgega popotovanja, pa tako revno oblečeni; bile so v dvomu in bale so se, da utegnejo biti v zmoti, ako ju po sestersko objamejo. Ko pa so bile zagotovljene po pričujočnosti P. Geyera, da ste njihovi osrečeni sestre, ni prav lahko popisati, kolika radost in veselje se je razodevalo med njimi. Častita prednica je bila zaradi bolehnosti v postelji: peljejo torej popotnici v njeno sobico, in prvi pozdrav od nje, kakor si vsak lahko misli, je bil silovit jok veselja, brez kake besedice. Ko se nekoliko umirijo in kratko pozdravijo, odidete popotnici, da se osnažite in v redovniško obleko oblečete. Zdaj iz vsega serca hvalijo dobrotljivega Boga in Mater Božjo sv. rožnega venca, ker v njen praznik ste bile pobegnile in pod njenim varstvom se jima je bég poročil. Čez tri leta mučnega posta dosegli ste zopet veselje nebeškega poterjenja z angeljakim Kruhoin. in o tej priliki ste gorečnije ko kdaj molili tudi za rešenje še ostalih sužnjih.

Zato o tej priliki vernikom tudi drugim goreče priporočujejo, naj bi vneto molili za rešenje še drugih redovniških jetnikov in jetnic.

Naznanili smo pred nekaj časom, da na Frauconkem se je ustanovila družba, ki moli za rešenje oseb v Mahdijevi sužnosti, in lejte: cesar veliki zueaki ponudene odkupnine niso premogli, to so naglo začele dosegati ss. obhajila in zveste molitve dobrih duš. Torej: kjer koli je kaj zapertega, le terkajte — in bode se vam odperlo!

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike neareče. — Za dušne in telesne potrebe neke bolne osebe. — Brat priporoča sebe in svojo sestro za pomoč Božjo na priprošnje N. lj. G. presv. Serca. — Nekdo v velikih in dušnih bridkosti in obupnih mislih se živo priporoča Lurški Mar. Dev., sv. Jožefu in vsim Svetnikom, da bi dobil ljubi mir od Jezusa, za kar bodi v molitev priporočen, in obeta očitno zahvalo v „Zg. Dan.“, ako bode uslišan.

Zahvale.

Terpela sem silno britkosti na telesu, še bolj pa na duši, tolažili so me vsi domači, pa bilo je vse za- stonj. Obornila pa sem se z velikim zaupanjem do presv. Jezusovega Serca, in do naše lj. Gospé, rabila sem tudi z velikim zaupanjem lurško vodo: in bila sem uslišana. Dušni boj, kakor tudi telesne težave so mi- nule, in povernil se mi je zopet ljubi mir v serce. Za- toraj si štejemo v sveto dolžnost na tem mestu se pri- serčno zahvaliti presv. Sercu Jezusovemu in preljubi Materi Božji. Naj jima bo tisuč in tisučkrat serčna zahvala.

M. P.

Svoje za smert bolno hčerko priporočala sem Lurški Materi Božji in sv. Ant. Pad. Rabila sem tudi v ta namen vodo iz Lurda z obljubo, ako bom uslišana, da to razglasim v „Zg. Dan.“ — Ker se je potem hitro sbojčalo moji hčerki, spolnujem toraj veliko dolžnost, ter izrekam preserčno zahvalo večnemu Bogu, pa tudi nebeški Kraljici in sv. Antonu.

M. Petrič.

Pred tremi leti sem bila hudo bolna in sem v bo- lezni obljubila, če ozdravim na priprošajo Mat. Božje,

da hočem to v „Zg. Dan.“ razglasiti. Ozdravela sem in spolnim zdaj. če tudi bolj pozno, svojo obljubo, ter se preserčno zahvalim za to milost Materi Božji.

Na Trati.

K. H.

Uslišana sem bila v neki telesni zadevi, ko sem se priporočila N. lj. G. in sv. Ant. Pad. z namenom, da uslišanje po „Zg. Dan.“ razglasim. Češena in hvaljena bodi N. lj. G. presv. Serca! Češu sv. Anton! Naj te vedno slavi keršanski zvon.

Iz Repenj.

R. L.

Koledar za prihodnji teden:

7. grudnia. (Post.) S. Ambrož. — 8. Praznik brez- madežnega spočetja presv. M. D. — 9. S. Sir. — 10. S. Evlalija. — 11. (Post.) S. Damaz. — 12. S. Epimah. — 13. Tretja ned. v Adventu. S. Lucija.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

24. prosinec.

Sv. Babila, škof antijohijski, je silno veliko terpel za sv. vero. Sklenil je svoje apostolsko življenje v ve- rigah, v ktere je bil vkovan. Prosil je pred smertjo še, da naj z njim vred pokopljejo tudi te železne verige. Kar se je tudi res zgodilo. Tovarši v terpljenji in v mučeniški smerti so mu bili boje tudi trije dečki, Ur- ban, Prilidijan in Epolonij, katerim je bil učenik v kerščanskem nauku.

Sv. Felicijan, škof in mučenik, je bil učenec sv. papeža Viktorija, ki ga je tudi škofa posvetil. Za časa brezbožnega cesarja Decija so ga vjeli neverniki in grozno ga terpinčili.

Sv. Mardonij, Musonij, Eogenij in Metel, mučenci v Novi Cezareji. Zgoreli so pri živem telesu, njih pepel pa so stresli v reko.

Sv. Suran, opat in mučenik na Laškem v 6. sto- letju. Krivoverci so ga ubili.

Sv. Timotej, škof in mučenik. Bil je učenec in tovariš sv. apostoljina Pavla, katerega je spremljal po njegovem apostolskem popotovanju. L. 64 ga je po- svetil in postavil sv. apostelj za škofa v mestu Efes-u. Njemu je pisal tudi dva lista, polna zlatih nauk, ki sta oba sprejeta v sv. pismo. Umerl je sv. Timotej kot mučenik. Ko so namreč poganški prebivalci efeski ravno praznik obhajali na čast svoje malikije Dijane, stopi sv. škof z apostolsko gorečnostjo med nje, ter jih opominja, da naj pustijo nespametno malikovanje. Na- mesto da bi se bili spreobrnili, so pa planili na-nj in ga s kamenjem obsuli l. 97.

Sv. Zama, prvi škof v Boloniji na Laškem. Sv. papež Dijonizij ga je bil posvetil. Njegovi ostanki se nahajajo v stolnici imenovanega mesta.

Listek za raznoterosti.

Premilestni knez in škof Jakop Nisija so o priliki, ko so blagoslovljali novo kapelo v Marijanišu, 50 gld. podarili tej dobrotni napravi.

V novi Marijaniški kapeli so preteklo nedeljo preč. P. provincijal Evstahij blagoslovili nov križev pot, in so tudi imeli priserčno pridigo, mil. g. prošt dr. Jarc pa sv. mašo med spodbudnim petjem pod vodstvom č. o. Angelika.

V Križih pri Teržiču je preteklo nedeljo novo mašo obhajal č. g. Juri Dolžan, ondotni rojak, pa v Ter- žaški škofiji. Pridigal mu je č. g. župnik Aljaž. Bog daj srečo in velik vspéh mladomašniku v vinogradu Gospodovem!

V katoliški družbi bo prihodnje nedelje Nikolajeva Tumba; — v praznik brezmadežnega Spčetja pa bodo č. g. Ant. Koršič nadaljeval svoje izvrstne govore o človeški sreči.

Splošno obhajilo kot sprava zoper bogohujstvo bodo v praznik Marijinoga brezmadežnega Spčetja v cerkvi sv. Stefana na Dunaju. Nekaj ruski ničverec (nihilist) je bil namreč v umetniškem poslopju na Dunaju razstavil nekake zanikorne slike, ki so predstavljale bogokletno zaničevanje Boga-Sina in Njegove deviške Matere Marije. Dunajčani, ki so že razne ureditve sv. vere le predolgo hladnokrvno gledali, hočejo imenovani praznik napraviti velikanako pravno obhajilo in pred svetom očitno pokazati, da je Dunaj še katolišk in ne še tako pojuden in brezveran, kakor bi poudololiberalci radi.

G. Fr. Wiesthaller, prof. na ljubljanski gimnaziji, je postal ravnatelj spodnje gimnazije v Kranju.

čt. Hipolit. (Za nedeljsko počivanje.) Po mnogih krajih se zbirajo podpisi na prošnje za nedeljsko počivanje. Eden dopisnikov svetuje, da naj se katoliške družbe to reči lotijo, naj razpošiljajo pole za podpise; ali pa katoliški časniki. Sej vsem kristjanom mora biti do tega, da se o dnevih Gospodovih od dela preneha. Stane se so še zmeraj odperle in kjer se je popraj delalo, se še dela o tistih dnevih. Brez opuščenja dela ob nedeljah pa ne pridemo do njih počivanja, in brez tega se veri odmerlo družbinstvo nihče več ne bo vernilo k Bogu in sv. Cerkvi. Sej ni prilično jim priti do cerke in nasprotovati vpljiva judovskega častništva. Torej se mora nekaj zgoditi. Tako "Vaterland."

Sv. misijem bodo v Truškah v Koperkem okraju v Istri. Obhajali ga bodo čt. oo. Lazaristi iz Ljubljane. Začetek 13. decembra t. l.

Zgor ples v dan Gospodov. Veliki svet v Apen-culu na Švicarskem je z večino glasov sprejel nasvet cerkavnega sveta, ki propoveduje ples ob nedeljah in drugih praznikih. Podpiran je bil svet z besedami: „Dopustiti ples ob nedeljah bi se reklo, spodbujevati k napolnovanju kerčmarskih hiš, škode delati življenju držinaku, na novo oživljati strast k zapravljanju denara, kar pači občno pravost! V dveh letih se je lahko vidilo, kam vleče prostost plesa ob nedeljah. Pri mnogih ljudeh nedelja, ne da bi bila dan počitka za dušo in telo, je postala razdjanje za družino in zguba duhovnih in telesnih moči. — Kaj pravi k temu Ljubljana, kaj marikteri kraji po Krašu in drugod?

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Č. g. prov. Fr. Katnik je pre-stavljen iz Ettendorfa na Bernico. — Umerla sta č. g. Jan. Mikula, župn. na Bernici, in č. g. o. Oton Har-berman, benedikt. v Celovcu. R. i. p. — Č. g. Ant. Mikulaš, kapl. v Šmihelu, pride za prov. v Innertou-chen; č. g. St. Laznik, kapl. v Mostiču, pa za prov. v Lölling.

V Lavantinski škofiji: Č. g. P. Skuhala, župnik v Središči, je dobil župnjo Velikonedeljsko; č. g. kapl. Vilih. Venedik gre iz Ormoža za prov. v Središči, č. g. Jož. Satler k Veliki nedelji, in č. g. Iv. Stanjke v Ormož.

Dobrotni darevi.

Za študentsko kuhinjo: Č. g. Ign. Šalehar 5 gld. — Neimen. v neko zahvalo 5 gld. — Po č. g. T. Po-

stojan 10 gld. — Z Brezovica 10 gld. — Č. g. Lav. 1 gld. — „Pot. ni potr.“ 2 gld. — J. E. 2 gld. — V prvi belan gospod 2 gld., da naj dišaji na vsi mize, in če to od Boga izprosi, bodo še kaj.

Za m. Dalmatce: M. P. 10 gld. — Visokoč. g. J. 18 gld. — „Pot. ni potr.“ 2 gld. — J. E. 2 gld. — V prvi belan gospod 2 gld., da naj dišaji na vsi mize, in če to od Boga izprosi, bodo še kaj.

Za afrikanaki misijon: Č. g. Ign. Šalehar 2 gld. — Neimen. 2 gld. — Koveraki farmari 5 gld. 50 kr. — Iz Zlatopolja po č. g. župn. K. Lapajnu 4 gld. 70 kr. — Z Jesenic po č. g. župn. J. Koraču 4 gld. — Iz Vo-dic po č. g. župn. 2 gld.

Za poškodovane po povodnji na Gornjem: Iz Mo-kin 15 gld.

Za hišo katol. rokodelcev: „Kamniček“ ki pa noče povedati, od kod se je privahil, 50 gld. — Preč. g. M. Jeriha iz Šk. Loko 5 gld. — Č. g. M. Narobe župn. 5 gld. — Č. g. A. Zlogar 5 gld. — Neimenovan „Ce-sarjev“ cekin za temeljni kamen. — Preč. g. kan. Lamb. Einspieler v Celovcu 10 gld. — Preč. g. Jan. Rozman, župn. pri sv. Jakopa v Ljubljani 20 gld. — G. Fr. Za-fran, cerkovnik 4 gld. — Č. g. Jak. Dolenc, župn. na Ign 5 gld. — Č. g. kapl. A. Šinkovec 2 gld. — Skrita roka 50 gld.

Za mnogoversne potrebe: Iz Št. Gotharda č. g. Iv. Stapar 8 gld. 20 kr.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda: Č. g. Ign. Šalehar 5 gld. — Č. g. Pot. Ogrin 2 gld.

Za Vincencijovo družbo: R. J. P. 20 gld. — J. E. 2 gld.

Za kapelo v Marijanu: J. E. 2 gld.

Za misijone v Kni: J. E. 15 gld.

Za opravo ubednih cerkev ljubljanske škofije: „Pot. ni potr.“ 1 gld.

Za cerkev Janusovega prava. Serva: R. J. P. 50 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Kuteševu. „Pot. ni potr.“ 5 gld.

Za cerkev v Želimljah: Iz Istre 1 gld.

Za oltar sv. Antona v Stangi: Iz Istre 60 kr.

Za najpotrebnejši misijon: Iz Istre: „v zahvalo za podpore pri zidanju hiše Bolje“ 4 gld.

Za večni mir nekoga ranjca: naslednji darovi: Za Balgarijo 20 gld., — za afrikanaki misijon 30 gld., — za Kine 50 gld., — za napravo spreobrnjenosti raz-koških duhovnov v Carigradu 20 gld., — za misijon v Gazi 20 gld., — za hišo katol. rokodelskih pomočnikov 20 gld., — za študentsko kuh. 20 gld., — za Kuteše-ve naprave v Jeruzalemu 20 gld. Bog mu plačaj z večnimi dobrotami!

Za misijone: Neimenovan po č. P. gvard. iz Loko 10 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. S. — v V.: Misl je blaga in koristna v omrežju namu; družba Vam bode hvaljena. — G. — i — Delle drage našej, za kar čuče srčna hvala. Očitoma na „pro-štev.“ naslednji bolje prej, ko slej. O drugem ako miš, plemen. — G. — m — v R.: Zimski gost je bil sprejet s velike prijaznostjo iz veseljem. Bog plati!